

Бай Иванъ крачеше съ приведена глава следъ колата. Болѣше го отъ удара на заптието и мжка пиеше сърдцето му.

Слънцето надникна съ първитѣ си лжчи надъ сопотското поле. Горчилката, която душеше сърдцето му, изчезна заедно съ мрака. Радостна надежда запали пламъче въ очитѣ му.

На другия день късно вечерѣта колата спрѣха предъ портитѣ на Павлювия домъ. Кираджията почука на голѣмата врата. Отвжтре се обадиха две кучета. Следъ малко се чуха стѣпки и единъ момчешки гласъ попита:

— Кой е?

— Бай Иванъ кираджията! Идвамъ да вдигна вино за ханджията отъ Сопотъ...

Отвжтре отмѣстиха тежкото мандало на портитѣ, и следъ малко колата, съ дветѣ праздни бурета, влѣзе въ двора.

— Диньо, ти самъ ли си? Бай Павли кжде е?

— Отиде на панаира въ Неврокопъ. Но той знаеше, че ще дойдешъ, та ми каза да ти налѣя вино. Ти почакай, азъ ей сега ще донеса фенера, за да разпрегнешъ добичетата!

И Диньо припна къмъ кжщата. Върна се съ запаленъ фенеръ. Кираджията пристѣпи къмъ кравитѣ. Но преди да докосне ярема, отъ едното буре се чу ясно:

— Бай Иване, качи се на колата!

Коларѣтъ замръзна на мѣстото си. Коситѣ му настрѣхнаха. Ржката му несъзнателно се вдигна до челото и направи кръстъ. Диньо го гледаше съ отворена уста. Нищо не разбираше отъ това, което става предъ него.

Гласътъ отъ бурето се обади отново:

— Не бой се! Нищо страшно нѣма... Качи се на колата!